

Chuck Parry

VOLNÝM PÁDEM

*Skutečné příběhy muže,
který skočil do světa zázraků*

Nakladatelství KMS

Chuck Parry

VOLNÝM PÁDEM

Chuck Parry

VOLNÝM PÁDEM

*Skutečné příběhy muže,
který skočil do světa zázraků*

Nakladatelství KMS

Praha 2026

Přeloženo z anglického originálu
Free-Falling
© Chuck Parry, 2010
All rights reserved.

Vydalo © Nakladatelství KMS, s. r. o.
Primátorská 41, 180 00 Praha 8
nakladatelstvi@kmspraha.cz
První vydání – 2026

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení vydavatele reprodukována nebo šířena v žádné podobě elektronické ani mechanické, včetně fotokopii, nahrávek či zařízení do informačních sítí nebo vyhledávacích systémů.

Biblické citace, pokud není uvedeno jinak, jsou převzaty z Českého studijního překladu, Nakladatelství KMS, s. r. o., 2009.
Dále byly použity biblické citace z Bible, překladu 21. století, Biblion, o. s., 2009 (B21).

ISBN 978-80-7664-094-8 – tištěná verze
ISBN 978-80-7664-095-5 – PDF verze

*Držíte v ruce moje první dobrodružství v oblasti psaní knih.
Věnuji ho své rodině, která se mnou sdílela
životní cestu a spoustu těchto eskapád zažila:
své ženě Lindě a našim třem dětem – Faith, Grace a Jessemu.
Toto je to opravdové dědictví,
které odkazují vám i svým vnoučatům
Christoferovi a Chiaře.
Kéž jste požehnáni mnoha roky vlastních dobrodružství
a zázračných setkání, která proměňují život.
Kéž vždycky nalézáte lásku a oplýváte nadšením.*

Doporučení

Chuck je osvědčený vypravěč, ale jeho příběhy nejsou bajky ani pohádky, jsou to dobrodružství Ducha svatého. Naslouchat jeho příběhům je pro mě poctou i výzvou a zároveň jsem vděčný, že další nová dobrodružství mohu prožívat s ním.

– *Geir Christian Johannessen,*
Krakstad, Norsko

Chuck je legenda. Při naslouchání jeho životním příběhům se mi opakovaně vrací myšlenka: „To si snad děláš legraci, Chucku!“ A když už si myslíte, že jste slyšeli všechno, vytasí ze své obrovské zásobárny další ze svých každodenních příběhů a vy jste opět naprosto uchváteni. Když tyto příběhy poslouchám, líbí se mi, že nepopisují jen pár okamžiků z jeho života, ale jsou charakteristické pro Chuckův životní styl – očekávat nemožné, dětsky věřit v zázraky, vykročit ve víře a být součástí toho, co Bůh dělá právě dnes. Je to dobrodružství kráčet s naším Bohem tak, jak to zamýšlel. Lidé, kterým následování Boha připadá nudné, by si měli poslechnout aspoň kousek Chuckova života a pak přehodnotí svůj názor.

– *Gabriel Adam Pepperd,*
Wasilla, Aljaška

Tato kniha není jen osobní vzpomínkou na historické události; je pozvánkou k prožití stejných nadpřirozených dobrodružství, jaká prožil Chuck. Zve nás k poznání zdroje jeho nadpřirozeného přátelství. Chuck Parry vypráví svůj příběh způsobem, který čtenáři téměř umožňuje vidět, ochutnat, cítit a dotknout se toho, co Chuck zažil. Největší dojem na mě dělá skutečnost, že Chuck toto nadpřirozené dobrodružství žije stále, den za dnem. Tohle je doopravdy!

– *Andy Mason, Hastings,*
Nový Zéland

Poděkování

Sally Valinové – tato kniha vypadá dobře a čte se plynule jediné díky tvému neúnavnému úsilí při úpravách a pečlivosti, kterou věnuješ každému detailu. Podařilo se mi ji napsat díky tvojí péči o dokonale odvedenou práci. Jsem vděčný, že jsi má sestra a přítelkyně.

Bradů Websterovi – tvé tvůrčí schopnosti jdou dál než k návrhu obálky. Děkuji za tvou podporu ve všem, co dělám.

Aaronu McMahanovi – tvoje podpora, povzbuzování a pobízení mě inspirovalo k víře ve zdánlivě nemožné: Tu knihu dokážu napsat!

Andymu Masonovi – díky za to, že jsi byl mým prvním partnerem při psaní a úžasným koučem a kamarádem.

Mé Mezinárodní skupině spisovatelů transformace – všichni jste mě drželi nad vodou a díky vám jsem se cítil jako „největší spisovatel na světě“. Chybějí mi setkávání a naslouchání, kdy jsme si navzájem četli naše nejnovější díla. Jste všichni úžasní.

Moje podporující manželka Linda – děkuji ti, že mi dáváš čas na psaní a že ve mě věříš. Jsi milovaná, statečná a krásná.

Všem mým přátelům po celé planetě – děkuji, že mě neustále povzbuzujete a ujišťujete, že mám psát dál. Díky vašemu trpělivému očekávání hotového díla cítím obrovskou podporu. Mám vás všechny rád; jste součástí tohoto dobrodružství.

Obsah

	Předmluva	13
	Úvodem	17
Kapitola 1	Všechno je možné	19
	<i>Stan ve větrné bouři • Jak jsem začal s Bohem • Srub v horách • Bůh mi dává farmu</i>	
Kapitola 2	Vzkříšen z mrtvých	30
	<i>Na kole do nebe • Čtení knihy • Křest v Duchu svatém • Zázrak ve sněhové bouři • Změna atmosféry • 500 kilometrů na čtyři litry • Uzdravení Grace • Další zázrak ve sněhové bouři • Pojďme číst Bibli</i>	
Kapitola 3	Stoprocentní sebevydání	51
	<i>Ten chlapec je mrtvý • Úplněk nad Hartovým jezerem • Všechno se hroutí, přichází změna • Hejna kobylek • Uzdravená artritida • Uzdravená rakovina • Klepání na dveře • Úžasné vysvobození muže • Z kmene Navaho • Neslyším tě, Bože • Uzdravení nádoru na mozk • Putování Velkým kaňonem • Sražená košile • Stavba tábora vírou • Vesnický idiot</i>	

Kapitola 4 **Kříšení mrtvých** 77

*Babička vstává z mrtvých • Průzkum nové země •
Okresní vězení • Opilý Duchem v drogovém doupěti •
Odmítnutí smrti v Ugandě • Dítě ožívá přes Skype*

Kapitola 5 **Probuzení v Rusku 1991–1995** 96

*Ve vítězném průvodu • Božská spojení • Moskevská
univerzita • Nadpřirozená evangelizace • Velká přízeň •
Bůh mě žárlivě miluje • Dva Viktorové*

Kapitola 6 **Kuchyně Chléb života** 120

*Rainbow Gathering • Kuchyně v Coloradu • Proměny
ve Wyomingu • Jak jsem vyškemral cigaretu • Celonoční
bubnování v naší kuchyni • Pankáči • Autorita nad
mouchami a komáry • Voda z nebe • Uzdravení ve
frontě na jídlo • Vysvobození při bubnování • Čistá láska*

Kapitola 7 **Rozmnožení jídla** 148

*Znovu večere pro čtyři sta lidí • Rozmnožení peněz •
Neustálá hojnost • Ranní setkávání • Čtvrtý červenec
ve stylu Rainbow • Vzkříšený z mrtvých ve Wyomingu
• Uzdravování na hlavní louce*

Kapitola 8 Moc nad počasím 173

*Národní setkání Rainbow v Arizoně • Ovládnutí bouře
v Kalifornii • Výstup na Mount Sneffels • Svatby pod
širým nebem • Sláva – mnoho národů, jeden hlas*

Kapitola 9 Některá dobrodružství
v neviditelném světě 194

*Tenká hranice • Trůnní sál • Král na koni •
Přenesen? • Neobvyklé zázraky*

Kapitola 10 Zprostředkujeme nebe 201

Proroctví • Setkání • Vířivka

Doslov 208

Předmluva

Chucka a Lindu Parryovy jsem poznal v roce 1983. Právě jsme začali navštěvovat malý letniční sbor v jednom městečku v západním Coloradu. S Chuckem jsme pracovali s mládeží a začali jsme brát skupiny dospívajících chlapců na třídní výšlapy. Nepamatuji jediný výlet, během kterého by se nestal nějaký zázrak. Před jedním z prvních výletů do pohoří San Juan jsme po více než dva týdny každý den pozorovali, jak vysoké hory zahalují mraky a déšť. Výlet už byl naplánovaný, a tak jsme vyrazili. Jenomže kolem jedné hodiny odpoledne začalo pršet, a to pořádně. Všechno jsme měli úplně promočené. Pokračovali jsme v chůzi a modlili se a Chuck věřil, že se stane něco zvláštního. Když se začalo stmívat, dorazili jsme k chatě, kde bylo sucho, a dokonce jsme tam našli i suché dřevo na oheň. Bylo to požehnání, protože celou noc nepřestávalo pršet.

Následující den jsme měli v plánu vystoupat na čtyřtisícovku Uncompahgre Peak a poprvé po několika týdnech jsme se probudili do jasného rána, nad hlavami modré nebe. Bylo to nádherné, celý den se neobjevil ani mráček. Kluci si uvědomovali, že to není jen tak, a všichni jsme si říkali: „Tento den nám dal Bůh.“ Když jsme dorazili na vrchol, modlili jsme se a děkovali Bohu za jeho požehnání. Sotva jsme řekli „amen“, vzhledli jsme a přímo kolem nás prosvítl orel – tak blízko, že jsme se ho málem mohli dotknout. Sledovali jsme ho, jak mizí za okrajem skály, a když jsme se za ním vydali, ocitli jsme se

na strmém převisu. O kus níž bylo orlí hnízdo, kde krmil tři mláďata.

*„Ti, kdo očekávají na Hospodina, nabývají nové síly,
vznášejí se na křídlech jako orli...”*

Tím začalo naše osmadvacetileté přátelství, které trvá dodnes. Od té doby jsme spolu pracovali, hráli si, smáli se, plakali i sloužili na nejrůznějších místech. Chuck má neuvěřitelný a prostý dar víry. Čte Boží slovo a jednoduše mu věří. Díky tomu jsem viděl, jak se mu mnoho věcí daří s takovou lehkostí, až to někdy dráždí. Já i mnozí další jsme zápasili s pravdami Bible, ale on na to jde jednoduše: Přečte si to, uvěří tomu a začne to žít. Největším požehnáním mého života bylo, když jsme spolupracovali na Rainbow Gatherings. V začátcích jsme několik prvních let všechnu práci dělali jen v sedmi nebo osmi lidech. Časem přicházely stovky dalších, aby pomohli. Tato spolupráce můj život s Bohem proměnila a podnítila nejvíc. Viděli jsme mnoho lidí, kteří byli proměněni, setkali se s Bohem, byli uzdraveni, vysvobozeni; zažili jsme rozmnožení jídla a mnoho nejrůznějších znamení a zázraků.

Všichni známe rčení: „Můžeš koně přivést k vodě, ale nemůžeš ho donutit pít.“ Chuck to ale dokáže. Přirovnal bych to k tomu, že kolem sebe trouseš sůl, takže máš stále větší žízeň a chuť se napít. To, co z něj vyzařuje, je nakažlivé. Když jsem s ním, žízním a toužím mít víc. Miluji jeho lásku k Duchu svatému; vždycky chce slyšet a poslouchat. Miluji jeho lásku k lidem; vždycky chce, aby rostli ve svém obdarování a stali se tím, kým v Bohu mohou být. Miluji jeho lásku k radosti. Možná to zní zvláště, ale všiml jsem si, že když někdo ve shromáždění pláče, říkáme „Bůh se ho dotýká“; ale když se někdo začne smát, často nás to pohorší. Chuck umí uvolnit radost. Skutečnou radost, která pramení z toho, že jsme neuvěřitelně milováni všemohoucím Bohem. Radost, která se podívá těžkostem do očí a zasměje se.

*„Radujte se vždycky, neustále se modlete,
ve všem děkujte.“*

Chuck ukazuje, že je potřeba zaujmout bojový postoj, a pokaždé odchází jako vítěz. Doufám, že tato kniha povzbudí všechny čtenáře, aby víc věřili; aby šli až na okraj a skočili, protože Bůh je věrný ve všem, co zaslíbil.

*– Jody Segura, Cedaredge,
Colorado*

Úvodem

Dobrodružství jsou zážitky, na které rádi vzpomínáme, o kterých rádi mluvíme a znovu je vyprávíme, abychom zaujali, něco ilustrovali nebo prostě přetrumfli příběh někoho jiného. Někdy je rádi plánujeme, sníme o tom, kam půjdeme nebo co uděláme. Ale ta opravdová dobrodružství si nemůžeme napláňovat. Mají zvláštní schopnost si nás najít a popadnout nás. A když se cítíte, jako byste stáli v otevřených dveřích letadla tři tisíce metrů nad zemí, s žaludkem až někde v krku, hledíte do prázdného prostoru, kdy před vámi není nic než vzduch, a je čas vyskočit a vy doufáte, že na zádech máte padák a jste si téměř jisti, že se otevře – pak si můžete být jisti, že dobrodružství právě začíná.

Takto se cítím pokaždé, když skáču do světa zázraků. Neviditelný svět je totiž naprosto *neuchopitelný* a nemůžeme se ho nijak pevně zachytit. Jsem si však jistý, že právě pro to jsme byli stvořeni. Právě proto potřebujeme poznat toho, který všechno stvořil. Protože *Bůh nás drží* opravdu pevně. A bez ohledu na to, co je tajemné nebo nemožné, nikdy mě ze své ruky nepustil. O tom jsou všechny následující příběhy.

K napsání této knihy mě vedly právě příběhy, u kterých všechno začalo. Když byly naše děti malé, jezdili jsme s nimi stanovat. Leželi jsme ve spacácích pod širým nebem plným miliard hvězd a já jsem jim vyprávěl příběhy o zázracích, které se staly v jejich životech. Později na začátku 80. let jsem měl jako učitel praktického vyučování na střední škole nezvla-

datelné kluky, kteří ode mě chtěli slyšet nějaké příběhy a se zaujetím mému vyprávění naslouchali. Prý nikdy nic podobného neslyšeli. Ještě později jsme s manželkou Lindou založili v jedné horské vesničce společenství duchovních dobrodruhů a ty příběhy jsme vyprávěli znovu. A když ti úžasní lidé, které to malé společenství přitahovalo z pěti okolních okresů, začali duchovně ožívat, vznikaly příběhy nové. Každý v sobě nesl inspiraci, která mohla být napodobena a multiplikována. Později, když jsem začal mluvit na setkáních pozoruhodných, milých a různě unikátních lidí v Georgii nebo Idahu, mě žádali, abych ty příběhy sepsal. Dodnes si pamatuji ty chvíle, tváře, upřímnost a pohnutí ve svém srdci pokaždé, kdy mi někdo řekl, že bych o těch příbězích měl napsat knihu. Přemýšlel jsem o tom roky.

Všechno je možné

STAN VE VĚTRNÉ BOUŘI

Na jaře roku 1980 jsme jeli podél pobřeží severní Kalifornie. Sopka Mount St. Helens právě vybuchla a my jsme mířili na sever, do Oregonu – přímo do té oblasti. Docela napínavé. Když se setmělo, došel našemu mikrobusu VW benzin, a tak jsme odbočili do městečka na pobřeží. Bylo to v době, kdy ještě neexistovaly samoobslužné pumpy na kreditní karty, a dávno předtím, než bychom vůbec mohli kreditku mít. Jediná benzinka široko daleko byla zavřená, stejně jako všechny ostatní budovy v dohledu. Pokračovali jsme k dalšímu městu, ale uvědomil jsem si, že s tím, co máme v nádrži, tam nedojedeme. Budeme muset přenocovat a ráno se vrátit pro benzin.

Zastavil jsem na travnaté louce, kde nebyly žádné stromy, na vrcholu skalnatého útesu, vysoko nad oceánem. Pod námi burácely vlny a od moře fičel silný vítr. Ustlali jsme si s Lindou na trávě, z dek a spacáků jsme připravili spaní pro nás i naše dvě dcery – Faith byly tři roky a Grace asi šest měsíců. Hvězdy nad hlavou se začaly ztrácet za mohutnými černými mračky, která se valila od moře. Vítr, blesky a hromy nabíraly na síle a bylo jasné, že se na nás žene veliká bouře. Všechny oči byly upřeny na mě. Stál jsem na tom travnatém útesu a díval jsem se do neviditelného světa – a najednou jsem to uviděl.

„Udělám nad námi obrovskou bublinu, a ta nás celou noc udrží v suchu, jako by to byl stan.“

Zdálo se, že to všechny uspokojilo, a tak jsem vztáhl ruce nad hlavu a vyhlásil to. Pak jsme za zvuků vydatného deště zalehli. Když jsme se ráno probudili, tráva všude kolem nás byla úplně promočená, ale kruh okolo našich provizorních lůžek byl naprosto suchý.

Takové věci se mi dějí od té doby, co jsem poznal úžasného Boha.

JAK JSEM ZAČAL S BOHEM

Všechno to začalo v roce 1972, když jsem chodil na vysokou. Bylo jaro a všechnu zimní ošklivost velkoměsta střídal osvěžující nádech nového života. Bylo nás deset, všichni sjetí LSD, a šli jsme pěšky napříč Filadelfií na rockový festival. Slunce se chýlilo k západu, když jsme dorazili k šestiproudé dálnici pulsující auty v dopravní špičce. To byla čára přes rozpočet na cestě k našemu cíli. Potáceli jsme se jeden přes druhého, protože někteří zamířili na sever k Walnut Street, jiní to zase chtěli vzít na jih. Podíval jsem se před sebe – a uviděl jsem ho: most! Tedy spíš... něco jakoby most. Proti zapadajícímu slunci se rýsovaly siluety čtyř ocelových nosníků – most ve výstavbě. Nad silnicí se klenuly dlouhé, černé, zakřivené oblouky, každý asi dvacet centimetrů široký.

„Podívejte, zkratka!“

Šel jsem napřed jako provazochodec nahoru po oblouku nad řítícími se auty.

„Je to snadné, vidíte?“

Opatrně se přidal jeden, pak další. Převáděl jsem je na druhou stranu za ruku, jednoho po druhém, třetího, čtvrtého, pátého. Bylo to neskutečně napínavé drama.

A pak přišla chvíle, která se mi navždy vryla do paměti. Stál jsem uprostřed toho „mostu“ a podíval se dolů. Deset metrů pode mnou uháněla v šesti pruzích smrt a zkáza. Podíval jsem se před sebe: Někteří už byli bezpečně na druhé straně, pár

dalších téměř také, opatrně se krůček po krůčku posunovali vpřed. Ohlédl jsem se zpět, jeden lezl po čtyřech, další dívka ležela na břiše, rukama a nohama pevně objímala ocelový nosník, s vytřeštěnýma očima zírala dolů a hlasitě naříkala. A stál jsem tam já, který je vedl na druhou stranu. Stál jsem v zářivém západu slunce, hluk dopravy se postupně ztrácel a nastalo úplné ticho. A pak to přišlo – ne zvnější, ale rozhodně to nebyla moje vlastní myšlenka. Hlas jasný, klidný a jistý:

„Tohle bys mohl dělat pro mě.“

A bylo tam všechno: úzký most nad smrtí a zkázou, bezpečí na druhé straně, závažnost a důležitost celé situace v tom okamžiku, otázka života a smrti. Podíval jsem se nahoru na oblohu, naklonil hlavu a v naprostém úžasu řekl:

„Cože?“

Zavrtěl jsem hlavou a pokračoval ve snaze dostat všechny na druhou stranu. A pak jsme šli dál, každý svou vlastní cestou.

Po této zkušenosti už nic nebylo stejné. Přestaly mě uspokojovat dosavadní odpovědi na smysl života a moje psychedelické vize duchovního světa. Chvilí se zdálo, že jsem se srovnal, dokonce jsem chodil na přednášky a dělal domácí úkoly. Někde však na mě čekal nějaký úkol. Tehdy jsem to ještě nevěděl, ale cítil jsem vnitřní tah, který mě pobízel k reakci; jakési vnitřní puzení, které mě přimělo hledat.

SRUB V HORÁCH

V tom roce jsem úspěšně dokončil univerzitu – to byl zážrak sám o sobě – a vrátil se do Nové Anglie, na farmu v New Hampshire. V jednodušším způsobu života jsem chtěl najít odpovědi a vyšší smysl. Během toho léta jsem se zapojil do největšího drogového obchodu svého života. Spočíval v tom, že jsem z New Hampshire do San Francisca převezl sportovní BMW a vyměnil ho za obrovské množství LSD, které jsem pak dopravil zpět v batohu běžným leteckým spojem.

Cestou jsem si udělal přestávku v Coloradu a lezl tam po horách a objevoval nekonečné dálky Skalistých hor. Ohromila mě monumentální síla a drsná krása v neskutečné demonstraci tvořivosti a rozmanitosti. Inspirovalo mě to a nesmírně podněcovalo. Vyráželo mi to dech a nemohl jsem najít slova, zároveň jsem cítil, jak mi krev tepe v žilách. Stál jsem na vrcholku hory a díval se na své ruce, jako bych je viděl poprvé. Bylo to neuvěřitelně živé. Právě tam mě přestalo vzrušovat dobrodružství s drogami a cestu jsem dokončil se stravující touhou vrátit se do hor a hledat... co vlastně? Pokoj v duši? Kosmické vědomí? Tvůrce toho všeho? Je to Bůh – existuje Bůh? Mohl bych Boha potkat? Mohl bych mít opravdovou zkušenost setkání s Bohem? Je Bůh víc než jen pojem, víc než svědomí, víc než „Síla“? Mohl bych Boha v tomhle nekonečném vesmíru najít? Je Bůh osobní, je možné k němu mít vztah? A pokud ano, mohl bych se s ním setkat, prožít jeho přítomnost, poznat ho? Byl jsem opravdu zvědavý.

V Kalifornii jsem měl během dvou dnů dvě autonehody. V obou případech do mě na křižovatce někdo zezadu narazil, pokaždé jsem řídil jiné auto. To první bylo BMW. Podruhé jsem jel kamarádovým rezavým kabrioletem chevrolet, byl to vrak plný špinavého ošacení a držela ho pohromadě doslova ramínka na šaty. Hledal jsem vidličku, která mi při nárazu spadla z palubní desky (potřeboval jsem ji, abych otevřel přihrádku na doklady), a chlápek, co mě naboural, už vytahoval hotovost, aby mě podplatil. Nechtěl, abych nehodu nahlásil, protože byl pojišťovák a tohle byla jeho už pátá havárka za léto. Cítil jsem se, jako by mě někdo nakopal do zadku, abych se konečně vzpamatoval a dal tomuhle životu vale a šel dělat něco jiného... ale co? Popravdě už jsem měl drogového života plné zuby: falešné totožnosti a paranoia, lidé pašující zbraně, přátelé zasažení kulkami do páteře, mladíci, kteří se považovali za drogové krále a bohy.

V mém nitru rostla touha změnit celý svůj život, ale neměl jsem sebemenší potuchy, jak na to. Změnit místo vypadalo jako

dobrá volba a hory zněly skvěle. Je neuvěřitelné, kolik odporu se objeví, když se v plné rychlosti pokoušíme změnit směr svého života. Měl jsem pocit, že točím volantem, abych změnil směr, ale nikdo mi nepomáhá a nepodporuje mě – ani lidé, ani „Síla“, ani žádná jiná duchovní bytost, dokonce ani Bůh, pokud tedy vůbec existuje.

Po návratu do New Hampshire jsem dal do pořádku své záležitosti a oznámil jsem přátelům, že mířím do Colorada. A v tu chvíli se začaly objevovat překážky a obtíže. Nejdříve se někteří přátelé nadchli: „Chuck vyrazí za dobrodružstvím, jdeme s ním!“ Přesně ty vztahy a životní styl, před kterými jsem chtěl utéct, chtěly jít se mnou a následovat mě. Přicházeli různí náboženští fanatici se svými řečmi o podvědomí a také různí guruové. Nakonec jsem skončil ve velkém srubu v horách, kam přicházelo až dvacet lidí z Denveru a také z východního i západního pobřeží.

Zatrpkl jsem, na druhé jsem vrčel a stáhl se do sebe. Pamatuju si, jak jsem jednoho dne, bylo to krátce po Vánocích, seděl na střeše domu a pozoroval lidi, kteří se vraceli z lyžování a odjížděli. Pokud se mnou chtěli mluvit, museli za mnou vylézt na střechu. Postupně se všichni vytratili. Stále vidím tvář dívky, se kterou jsem nějakou dobu žil, jak se naposledy otočila a vyhlédla ze zadního okénka volkswagenu, opatrně se na mě usmála a zamávala, než automobil zmizel v zatáčce.

Ten den jsem se konečně cítil svobodný. Napadl sních, auto se mi pokazilo, došlo mi jídlo, pořád sněžilo a já jsem se zavřel uvnitř, abych to přečkal... a překročil jsem práh čekání a na děje.

Konečně jsem byl *sám*.

Až na chlápek, který byl učedníkem nějakého indického gurua, kterého potkal, když ho zabásli při drogové štáře. V garáži pod kopcem mi pomáhal opravit auto a neustále mě krmlil směsicí hindsko-amerických idejí a kosmického vědomí. Všechno, co jsem prožíval, však bylo jen okrajovým rozptylo-

váním od podivného vnitřního puzení, které jsem cítil v srdci. Věděl jsem, že potřebuji víc než jen nějakou Sílu. Potřeboval jsem skutečného Boha, ke kterému mohu mít vztah. Věděl jsem, nějak hluboko uvnitř jsem jistojistě věděl, že pokud Bůh existuje, měl bych být schopen ho potkat; že on by to chtěl. Nějakým způsobem se pokoušel mě oslovit.

Nezbylo mi vůbec nic – peníze, přátelé, pýcha, společenské postavení, vzdělání, vzrušení... všechno bylo pryč. V tom sněhem zasypaném srubu jsem zůstal jen já a ovesná kaše. Týden jsem přežíval jen na ovesné kaši, nic jiného jsem nejedl. Bez másla, mléka, cukru. Jen ovesná kaše. Líbilo se mi to. Všechno se zjednodušilo jako ta kaše. Jednou večer asi o týden později, když jsem v garáži skončil s prací na opravě auta, zastavil jsem se ve dveřích do kuchyně. Během hovoru s kamarádem auto-mechanikem jsem na stole zahlédl kostku másla.

„Máslo!“

„Jasně. Hele, chceš ho?“

„Fakt bys mi do dal? Můžu?“

„Hele, kámo, vezmi si ho, je tvoje.“

Vyrazil jsem do noci, sníh mi křupal pod botami. Na křišťálově černé obloze se třpytily hvězdy, mezi nimi srpek ubývajícího měsíce a od úst mi šla pára, jak jsem supěl do kopce se svým pokladem v kapse montérek, blízko u srdce. Domů k misce ovesné kaše s máslem.

Tenkrát jsem se neuměl modlit, ale mluvil jsem k Bohu. „*Chci tě poznat. Jak tě mohu poznat, Bože?*“

Měl jsem jen jednu knihu – „Tao te ťing“¹ od Lao-c'. Psalo se tam o ctnostném muži a o tom, co by dělal a jaká rozhodnutí by činil. Já jsem rozhodně ctnostný muž nebyl. Jak se jím mohu stát? Chci to vůbec? Moudrost a dokonalost mě přitahovaly, ale nevěděl jsem, jak dělat ctnostná nebo dokonalá rozhodnutí.

1 Kniha o Tao a ctnosti – pozn. překl.

Měl jsem pár desek od Grateful Dead (vinylové desky – byl rok 1972). Nic se nedělo a Bůh se zdál být nedosažitelný. Byl jsem zklamaný a připravený to vzdát. A právě tehdy jsem poslouchal píseň od Jerryho Garcii: „Nezkusil bys ještě trochu víc zabrat, nemohl bys to zkusit ještě o trochu víc...“

A tak jsem přikývl a zkusil to znovu: „*Bože, chci tě poznat, zažít tě, setkat se s tebou. Jak tě mohu poznat?*“

Odpověď přišla ráno.

Na zářivě jasné obloze vyšlo slunce, za okny temného srubu se od sněhu odráželo oslepující světlo. Modlil jsem se. Pokoj byl najednou plný světla, jasnějšího než venku, a já jsem byl přemožen přítomností Ježíše. Neviděl jsem ho a on nemluvil, ale věděl jsem, že je to on. Jeho jsem ale nehledal. Nespojoval jsem si ho s Bohem a nečekal jsem, že se setkám s Ježíšem. Proč on? A najednou jsem tak nějak uvnitř věděl proč a v hlavě mi znělo:

„Já jsem Cesta, Pravda i Život.

Nikdo nepřichází k Otci než skrze mě.“

A pak jsem udělal něco, co bylo upřímným voláním z hloubi mé bíd. Požádal jsem Ježíše, aby se stal mým guru, mým učitelem. Věděl jsem, že někoho potřebuji, a cítil jsem se tak prázdný a zbavený vlastní důležitosti, že jsem konečně byl opravdu připraven se učit. Ihned jsem poklekl v přítomnosti něčeho nadpřirozeného a mocného a odevzdal jsem se mu.

Z chaty jsem odešel jako změněný muž, nebo možná vůbec poprvé jako muž. Moje hodnoty a návyky se změnily tak rychle, že jsem vůbec nechápal, co se děje. Obchod s drogami skončil. Našel jsem si práci. Začalo mi záležet na druhých lidech. Začal jsem naslouchat, dívat se, hledat... ale co vlastně? A pak si mě Moudrost, Dokonalost a Ctnost našly samy.

Zůstal jsem v horách a žil jen s věcmi v batohu, klidně i ve sněhu, protože právě tam jsem se cítil s Bohem v bezpečí. Pracoval jsem na stavbě, ale každý den jsem se po práci vracel

zpátky do hor, hodil si na záda batoh a šel na nějaké dobré tábořiště, někdy i potmě. Vytáhl jsem vařič, připravil si jídlo a mluvil jsem s Bohem. Pak jsem pozoroval, jak vycházejí hvězdy, a žasl jsem nad nekonečností vesmíru. Ptal jsem se a potom jsem tak nějak najednou znal odpovědi. A přesně ve chvíli, kdy mi přišla odpověď, jako vykřičník přelétla oblohou obrovská padající hvězda. Bůh nemluvil mnoho, ale rozhovory s ním byly silné a podnětné. Přes léto jsem pracoval v ovocných sadech západního Colorada a šetřil si na týpí. Miloval jsem hory a týpí bylo skvělé pro táboření, s ohněm uvnitř a tak... Snil jsem o tom, že si budu pěstovat vlastní jídlo. Tak jsem o tom řekl Bohu.

BŮH MI DÁVÁ FARMU

Na jaře roku 1974 jsem začal s Bohem mluvit ohledně farmářství. Potom jsem potkal Larryho. Byl to doktor z Chicaga, který si dal LSD, svou ženu a tři děti posadil do fialového školního autobusu a vyrazili na cesty. Skončili v západním Coloradu, koupili tam farmu a založili hippie komunu. Larry mě pozval, abych se k nim přidal a postavil si své týpí u nich na Redlands Mesa. Řekl jsem si, že to zkusím.

Jarní počasí bylo ještě chladné a stromy holé, ale země voněla vlhce a úrodně. Vydal jsem se stopem do údolí a zastavili mi starý farmář a mladá žena. Mířili do Delty, okresního města asi padesát kilometrů na západ, a ptali se, kam chci jet. Tušil jsem, že farma je nahoře na Redlands Mesa, ale přesně jsem nevěděl kde, proto jsem řekl, aby mě vzali tím směrem a že mě tam Pán už nějak dovede. Jakmile jsem zmínil Pána, staříkovi se rozzářily oči a bylo vidět, že ho to potěšilo. Žena znala sousedy vedle farmy, kterou jsem hledal, a byla si jistá, že až se přiblížíme, to místo pozná.

A tak jsme vyrazili na dobrodružné putování po venkovských cestách, míjeli jsme sady a ranče a na každé křižovatce

jsme se radili tak dlouho, dokud jsme se neshodli. Kupodivu jsme ani jednou neodbočili špatně. Za nějakých 45 minut jsme zastavili před poněkud zchátralým rančem, obklopeným ještě holými topoly. Podívali jsme se na sebe a shodli se, že jsme tu správně. Následovalo objetí, starý muž mi požehnal, cítili jsme se jako dávní přátelé. Vystoupil jsem z auta na příjezdovou cestu a kráčel jsem směrem k domu. Nejpodivnější na tom bylo, že ačkoli jsem to místo nikdy neviděl, měl jsem pocit, že se vracím domů.

O týden později jsem si tam přestěhoval týpí a postavil ho na travnatém břehu potoka. Za mnou se rozprostírala pole pelyňku a také na východ se otevíral výhled na pole. Kolem dokola jsem v dálce viděl hory, pár stromů a nad hlavou nekonečné širé nebe. Bydlel jsem na opačném konci osmdesáti akrů, zatímco ostatní žili na farmě, ve stodole a ve školních autobusech parkujících podél cesty. Netrvalo dlouho a začal jsem se ptát sám sebe, co tam vlastně dělám, protože vztahy mezi lidmi na farmě byly podivné. Jednotlivě byli zajímaví a jedineční, ale jejich soužití bylo dramatické a matoucí. Jednoho rána jsem se rozhodl zůstat ve svém týpí a celý den jsem se jen tak toulal a mluvil s Bohem.

„Opravdu mám být právě tady? Je to nejzmatenější místo, kde jsem kdy byl. Jsi si jistý, Bože?“

On mě však nepřestával ujišťovat, že to má pod kontrolou.

„Důvěřuj mi.“

Když jsem později večer přišel přes pole, našel jsem dům téměř prázdný. Larry mi řekl, že se strhla velká bitka, musel zasahovat šerif, všichni se stěhují pryč a on se vrací ke své lékařské praxi. Nechci tam zůstat a farmařit? Zdálo se mi, že se Bůh usmívá.

Na farmě jsem žil 15 let a postavil jsem si tam dům. Už první rok se ke mně přidali přátelé a spojili jsme farmu s jejich čtyřiceti akry naproti přes cestu. Postavili jsme sklep, stodoly a kurník a obdělávali dvouakrovou zeleninovou zahradu navíc k polím,

kde jsme pěstovali obilí. Lidé během let přicházeli a odcházeli, ale pracovali jsme jako družstvo – každý si postavil své bydlení a chopil se nějaké práce, o úrodu jsme se všichni dělili. První roky jsme jedli jen to, co jsme vypěstovali. Chovali jsme vlastní hovězí, jehňata, krůty, kuřata (na maso i na vejce), kozy na mléko, včely na med, pěstovali jsme pšenici, modrou kukuřici, brambory, fazole a další plodiny. Všechny plody jsme zavařovali a mrazili, abychom měli zásoby na zimu. Byl to zdravý, naplňující život tvrdé práce. Na konci toho léta přišla krásná blondýnka z Oregonu a postavila si týpí naproti mně přes potok. O tři roky později jsme se s Lindou vzali přímo na farmě.

Oba jsme chtěli najít Boha a oba jsme léta snili o farmaření. I když jsme zkoušeli různé duchovní cesty, Bůh byl důkladný a neúnavně a věrně se nás snažil najít. Právě na farmě jsme se do něho začali opravdu zamilovávat.

Jednoho dne v roce 2009, během psaní této knihy, mi Bůh dal krátce nahlédnout do svého archivu „Otcovy domácí filmotéky“ z té doby. Moje srdce přetévalo poznáním, jak moc mě miloval. Viděl jsem sebe jako pětadvacetiletého mladíka, bosého a opáleného letním sluncem, oblečeného jen do starých trenýrek, jak tryskem uhání přes louky porostlé pelyňkem, přeskakuje keře a s úsměvem od ucha k uchu kličkuje po planině. Přeskočí potok a zpomalí do rychlé chůze v měkké vysoké trávě na břehu, jde po stezce vyšlapané bosýma nohama, prsty se dotýká vrcholků tisíců druhů trav, pak vyskočí, ve vzduchu se otočí a vyplaší roj žlutých motýlků, kteří kolem něj zakrouží. Vzhledne k nebi a zavolá: „Bože, miluju tě!“ Na okamžik se zastaví, rozkročené nohy cítí chladnou vlhkou zem pod pošlapanou trávou, a zvedá ruce k nebi. Nad sebou vidí kroužit jestřába, který se náhle spustí střemhlav dolů, pak na poslední chvíli začne stoupat, vydává přitom pronikavý zvuk, a odletí. „Děkuju ti,“ šeptá chlapec v srdci. Sleduju ten film ve své hlavě a uvnitř jsem zase tím chlapcem a vzpomínám, jak je sladké se poprvé zamilovat.

Dříve jsem rád kreslil a maloval, ale když jsem začal farmarit, Bůh mi dal jiný druh plátna. Ukázal mi mladíka na starém traktoru Massey, jak na jaře vláčí pole, které na podzim zoral. Vzpomínám si, jak mě bavilo křížovat pole brázdami a pak tvořit křivky a kruhy, až z toho vznikla jakási japonská zahrada s cestičkami ozdobně uhrabaného písku, jenomže tahle se rozkládala na šesti akrech a jediný, kdo ji mohl vidět vcelku, byl Bůh. Chtěl bych k němu vzhlednout a zeptat se ho, jak se mu to tenkrát líbilo.

Jindy jsem vylezl na blízkou horu a rozhlížel se po nekonečné kráse coloradských hor, kde se přede mnou jako vlny táhly do dálky vrcholy vysoké přes čtyři tisíce metrů. Připadal jsem si tak nepatrný, že jsem se zeptal:

„Bože, opravdu mě znáš? Nejsem pro tebe v tomhle nekonečném prostoru jen nepatrné smítko?“

V tu chvíli jsem nad mnoho kilometrů vzdálenou horou zahlédl ve vzduchu tmavou tečku. Začala se ke mně přibližovat a ve velkých kruzích se vznášela na obloze. Ve spirálách se točila stále blíž a blíž, a jak ke mně mířila přes údolí, byla čím dál větší. Viděl jsem, jak ke mně v obrovských kruzích letí orel bělohlavý, až se zastavil přímo nade mnou. Obrovský a majestátný se vznášel ve stoupající termice. Připadalo mi, že tam zůstává věčně, i když se zdálo nemožné, že by se udržel na jednom místě. Pak vydal charakteristický orlí skřek a pak znovu a znovu, přímo nade mnou. Byl jsem pohnut do hloubi duše, třásl jsem se a plakal v úžasu, protože jsem všude kolem sebe cítil Boží lásku a blízkost. Takhle úžasný Bůh opravdu je.

Vzkříšen z mrtvých

NA KOLE DO NEBE

O pár let později jsem se vydal na kole do Paonie, města ležícího asi padesát kilometrů na východ. Byl nádherný jarní den, sjížděl jsem z kopce dlouhý úsek s úžasným výhledem; bylo vidět až k pohoří San Juan, asi 145 kilometrů na jih. Ujížděl jsem dolů, narovnal se v sedle, roztáhl jsem ruce do stran jako křídla a vychutnával si ten pocit rychlosti, jak kolem mě svištěl vítr, obloha i země. Najednou jsem zavrával, a když jsem pohlédl dolů na přední kolo, zpozoroval jsem, že se úplně oddělilo. Všechno se dělo jako ve zpomaleném filmu – s vytřeštěnými očima jsem sledoval, jak se kolo vzdaluje po silnici, přední vidlice se zabodly do asfaltu, já jsem přeletěl přes řídítka a dopadl hlavou přímo na silnici.

Po nárazu jsem letěl dál, tělo zůstalo ležet na zemi, zatímco já jsem se vznesl vlnícím se světelným tunelem do neuvěřitelně zářivého místa. Světlo bylo jako stříbro měsíčního a zlato slunečního svitu, ale nebyl tam měsíc ani slunce. Kdykoli se snažím tu scénu popsat, vždycky se mi nedostává slov, ačkoli ji dodnes živě vidím ve své mysli. V pozadí stál jakoby klasický řecký chrám s vysokými sloupy a před ním obrovské náměstí u klidného jezera, obklopeného mimořádně krásnými stromy. Na tom náměstí jsem stál se skupinou Starodávných – někým jako apoštolové nebo proroci – a srozumitelně jsme spolu komunikovali, i když spíš telepaticky než verbálně. Při rozhovoru

jsem zjišťoval, že rozumím moudrosti věků, plánům a smyslu života i věčnosti. Bylo to neskutečné. Stál jsem tam hodiny, fascinovaný, uchvácený, a byl bych tam chtěl zůstat navždy, ale jeden ze Starodávných mi řekl, že se musím vrátit. Cítil jsem, že se nořím zpět do světelného tunelu, a když jsem na silnici uviděl své zhroucené tělo, uslyšel jsem za sebou hlas, který řekl: „Tohle bude bolet.“

Bum! Vrazil jsem zpátky do těla silou, která mě vymrštila do sedu. Měl jsem stále jakoby rozšířené vědomí. Zdálo se mi, že dokáže pojmout celý vesmír. Stále jsem si pamatoval všechnu tu moudrost věků, ale cítil jsem, že se pomalu vytrácí. Bylo to v roce 1975 a přesně v tu chvíli u mě zastavil mikrobús VW plný hippíků. Vyběhl z něj vysoký chlap s rozčuchanými vlasy, v lacláčích a bez trička. Sláva nebeské říše se mi musela zračit na obličeji stejně, jako jsem měl mysl plnou moudrosti, protože se při pohledu na mě v úžasu zarazil: „Človče! Ty ale vypadáš psychedelicky!“ Netušil jsem, že mám zároveň celý obličej od krve. Měli v úmyslu mě odvézt k lékaři, ale já jsem se chtěl ještě držet nebeské moudrosti.

Rozhodně jsem odmítl jít do nemocnice, a když nakládali rozbité kolo na střešinu, přesvědčil jsem je, ať na mě přestanou mluvit, abych se mohl ještě chvíli vézt na nadpřirozené vlně nebeské moudrosti. Souhlasil jsem, že pojedu k nim domů, protože jsem věděl, že poblíž teče potok. Chtěl jsem si tam v klidu sednout, poslouchat šumění vody a nechat pokojně odeznívat moudrost věků. Zmínil jsem se o vodě, ale oni to špatně pochopili a jeden z nich mě zavedl k umyvadlu. Velká chyba. V zrcadle jsem poprvé uviděl, jak vypadám. Trochu jsem si krev omyl a požádal je, aby mě odvezli domů. Souhlasili a já jsem za to byl vděčný, protože jsem tak mohl strávit několik dalších hodin sám. Vnímal jsem, jak všechna moudrost a porozumění pomalu odcházejí. Bylo to, jako bych pozoroval poklady nebo obrazy slavných mistrů v galerii, které mě po-

malu míjejí, a já jsem se na každý z nich díval a meditoval nad ním ještě několik dalších hodin.

Když všechno zmizelo, začal se projevovat těžký otřes mozku a hlava mě příšerně bolela. Dva dny jsem ležel doma na podlaze v ukrutných mukách. Od souseda jsme měli láhev domácího vína, tu jsem jedné noci vypil celou, jen abych trochu otupil pulzující bolest. Třetí den ráno jsem vstal úplně bez bolesti a šel pracovat na farmu. Nikdy jsem nebyl u lékaře a nepřemýšlel o svých zraněních, ale často jsem vzpomínal na ten zážitek a na všechno, co jsem tehdy viděl a zažil. Od té doby jsem také už nikdy neměl strach ze smrti a spíš jsem se na druhou stranu těšil.

Na podzim roku 2008, více než 30 let poté, mi můj známý, fyzioterapeut, udělal rentgen krku a vyhrkl: „Co se ti stalo? Někdo tě praštil do hlavy baseballovou pálkou?“ Celý ten zážitek se mi znovu vybavil a při pohledu na rentgenové snímky mi došlo, jak neuvěřitelně blízko jsem byl smrti nebo ochrnutí. Došlo mi, jak mimořádně Bůh tehdy ochránil můj život. Když jsem to po třiatřiceti letech jednou při rozhovoru v kuchyni vyprávěl své ženě, dostal jsem zjevení, že jsem prošel smrtí, vrátil se zpět a touto zkušeností jsem vstoupil do nové úrovně autority nad smrtí. Od té doby jsem čtyřikrát viděl lidi, kteří se po mé modlitbě vrátili z mrtvých. Ale tyto příběhy si nechám na později.

ČTENÍ KNIHY

Mezi lidmi žijícími na farmě panovala pestrá směs světonázorů – od new age přes spiritismus až po Ježíše. Četli jsme také nejružnější esoterickou literaturu. Jednoho dne jsem poprvé vzal do ruky Bibli; náhodně jsem ji otevřel v Janově evangeliu, první kapitole, kde jsem četl:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Volným pádem***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.